

До 85-річчя видатного вченого Погорілого Леоніда Володимировича (13.09.1934 – 28.09.2003 рр.)

13 вересня 2019 року Погорілому Леоніду Володимировичу, доктору технічних наук, академіку Української академії аграрних наук, Російської академії сільськогосподарських наук, Академії інженерних наук України, Лауреату Державної премії України в галузі науки і техніки, заслуженому діячу

науки і техніки України виповнилося б 85 років.

Леонід Погорілий – гордість і окраса сільськогосподарського машинобудування, світоч інженерної думки, фундатор створення системи випробувань сільськогосподарської техніки. На жаль він не дожив до цього ювілею. Надто рано, на 69-му році, він раптово пішов з життя. І сьогодні колектив інституту, його друзі, колеги вшановують пам'ять людини, яка залишила нам неоціненний науковий потенціал та школу талановитих фахівців з випробувань сільськогосподарської техніки.

Народився Л. Погорілий 13 вересня 1934 року в с. Черепин Тетіївського району Київської області. Закінчивши у 1958 році з відзнакою УСХА, Л. Погорілий був направлений на роботу в Українську машинобудувальну станцію. Спочатку працював інженером-випробувачем, далі – старшим науковим співробітником, завідувачем лабораторії, головним інженером, заступником директора з наукової роботи. У 1976 році він очолив Всесоюзний науково-дослідний інститут по випробуванню машин і обладнання для тваринництва та кормовиробництва. На посаді директор інституту, а з 1991 року – генеральний директор НВО «Сільгоспмашсистема» та директор Українського науково-дослідного інституту прогнозування і випробування техніки і технологій для сільськогосподарського виробництва, Леонід Володимирович працював до останнього дня свого життя. Після його смерті за видатні заслуги перед аграрною наукою розпорядженням Кабінету Міністрів України № 813-р від 26 грудня 2003 року інституту присвоєно його ім'я (УкрНДІПВТ ім. Л. Погорілого).

Усе життя Леоніда Володимировича пов'язане з рідною землею, з тим, як навчатися обробляти її, як по-господарськи з любов'ю вирощувати і збирати все, що на ній так щедро вродило. Аграрій за покликанням,

інженер за фахом, він створив наукову школу, фундаментальну базу випробувань та високопрофесійний колектив науковців і випробувачів, знаних у світі в системі випробувань сільськогосподарської техніки.

Ті, хто знав Леоніда Володимировича і працював з ним пліч-о-пліч чи епізодично зустрічався, з теплотою відзначають його людяність і прагнення безкорисливо допомагати всім – колегам, підлеглим, односельцям, а насамперед – всебічно підтримувати талановиту молодь, залучати її до наукових пошуків, заохочувати її досягнення і торувати їй шлях у велику науку. Саме через це багато визнаних учених із вдячністю згадують про наукову школу Леоніда Погорілого – наукового керівника, консультанта, принципового, але безмежно людяного опонента, постійного члена кількох спеціалізованих рад із захисту докторських та кандидатських дисертацій, доброзичливого члена експертних рад ВАК СРСР та ВАК України. З його легкої руки ми маємо сьогодні цілу плеяду докторів і кандидатів технічних наук – еліти вищої школи, академічної науки та сьогоденного українського машинобудування, де месидж «школа Погорілого» житиме і визначатиме професіоналізм, інтелектуальні можливості й органічне єднання теорії з практикою. Це означає, що Леонід Володимирович і нині з нами, що він став для нас мірилом і взірцем досягнень, сподівань, порядності й високої людяності – адже продовжує жити його справа, країна пишається його учнями, а науковий інститут, якому він присвятив більшу частину свого плідного життя, з любов'ю носить його ім'я.

Щирість та чуйність, здорове зацікавлення справами і проблемами інших людей, простоту і сердечність у спілкуванні з друзями Леонід Володимирович зберіг на все життя. І цьому не завадили ні його особисті успіхи в науці, ні вчені ступені та високі звання. Усе життя він був доброю, повною творчої енергії і великих планів людиною.

Десятки монографій і сотні статей, написаних Л. В. Погорілим, – це настільна література не лише для випробувачів, а й для конструкторів сільськогосподарської техніки, а сотні його учнів і послідовників – золотий фонд кадрів конструкторів, дослідників і випробувачів.

Багаторічну творчу працю видатного вченого відзначено численними урядовими нагородами. Леонід Володимирович – лауреат Премії Ради Міністрів СРСР (1979) за розроблення і впровадження машин, приладів і системи державних та відомчих стандартів для оцінки ефективності нової сільськогосподарської техніки, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (1992) та нагороджений орденами Трудового червоного прапора (1977), «Дружби народів» (1986), «Знак пошани» (2001) та багатьма медалями.

Світла пам'ять про Леоніда Володимировича Погорілого надійно живе донині у серцях колективу інституту, його учнів та багатьох людей, хто знав, спілкувався, співпрацював з ним.

*Бабинець Т. від колективу
УкрНДІПВТ ім. Л. Погорілого*